

glemte, at han selv har taget Ordet for en enkelt saadan Bestemmelse, der udtager et enkelt Stykke af et større Revisionsarbejde og foreslaar det fremmet for sig. Den høitærede Krigsminister vil finde en Berettigelse i den Løstegang, at, naar man absolut vil stille sig paa det Standpunkt, ikke at ville fremme nogen enkelt Del af en Revision, vil dette ogsaa kunne finde Anvendelse paa andre Omraader end det her foreliggende. Hvis man imidlertid fra begge Sider vilde slaa Noget af paa dette absolut principielt rigtige Standpunkt og gjøre Indrømmelser overfor hinanden, tror jeg ogsaa, det var muligt paa andre Omraader at gjøre en lignende Anvendelse af det samme Princip, en Anvendelse, som maaske vilde falde Krigsbestyrelsen behageligere end Anvendelsen her i dette Tilfælde. Jeg maa derhos ogsaa sige, at man fra dette Things Side endog gjentagne Gange har været rede til at gjøre saadanne enkelte Undtagelser i Tilfælde, hvori Krigsbestyrelsen har lagt en særlig Vægt derpaa. Principielt kan jeg som sagt ikke modgive Rigtigheden af den Betragtning, at det ikke er rigtigt at fremme et enkelt Stykke af et større Revisionsarbejde; men jeg maa da ogsaa erindre om, at denne Betragtning kan have sine Konsekvenser. — Disse vare de væsentligste Indvendinger, som bleve fremskillede fra den høitærede Krigsministers Side, og jeg kan ikke Andet end beklage, at de for ham have havt den Vægt, at de have ført ham til at tilfidesætte saavel sin egen personlige Opfattelse, som ogsaa hans Dufte om at kunne samarbejde med Repræsentationen paa dette Omraade. Jeg tror, at den høitærede Krigsminister ved at stille sig anderledes til det foreliggende Lovforslag vilde have fremskaldt saa megen Velvillie fra dette Things Side, en Velvillie, som jeg tror, han vilde faae Anledning til at sætte megen Pris paa. Jeg betragter ikke dette Lovforslag som indeholdende et Partispørgsmaal; det er ikke som Partimand, jeg her staar som Forslagsfiller, men det er faldet i min Lod at sætte mit Navn paa dette Forslag, væsentlig fordi jeg i en Mærskle har været dette Things Ordspører i forskjellige militære Sager. Det er kun som Saadan, jeg har fundet mig foranlediget til at fremsætte dette Forslag, i Overbevisningen om, at her var et Omraade, hvor forskjellige politiske Anskuelser maatte kunne finde hinanden og blive enige om at naa til et Resultat, der utvivlsomt fordres af Tidens Udvikling, dens Oplysning og dens Humanitet. Der er enkelte Punkter i Lovforslaget, hvorved jeg kortelig skal dvæle, fordi der er fremskomet forskellige

Indvendinger derimod, hvilke Indvendinger jeg dog ikke tillægger nogen stor Vægt; kan der ikke fremskomme stærkere Indvendinger end dem, jeg hidtil har hørt, forekommer det mig, at Forsvaret for Sagen maa blive forholdsvis let. Jeg skal erindre om, at vi mangle en tydelig Fremstilling af de Lovbestemmelser, der gjælde paa dette Omraade. Det er derfor overmaade vanskeligt, og navnlig er det da umuligt for en Mand, der ikke er Sagmand, absolut at kunne sige, hvilke Bestemmelser der i Dieblittet ere lovlig gjældende. Naar det derfor gjaldt om at træffe Afgjørelse om, hvilke Udtryk der skulde bruges i et Forslag som dette, har der let kunnet være nogen Vællen, men det forekommer mig, at man, naar man vilde forelægge et Lovforslag, som skulde gaa ud paa at udslutte Alt, hvad jeg vil kalde inhumane Straffe i egentligste Forstand, ogsaa maatte gjøre dette fuldstændig, og at man maatte være sikker paa af de gjældende Krigsartikler at have strøget enhver saadan Bestemmelse. I Krigsartiklerne, saaledes som de foreligge i autoriseret Udgave af 1808, findes der en Række saadanne Straffe, som nu kun meget delvis kunne bringes i Anvendelse, og af disse er det mig bekendt, at enkelte udtrykkelig ere ophævede ved tidligere Anordninger. Jeg skal saaledes nævne, at Epididsstraffen, saa vidt jeg erindrer, udtrykkelig er bleven ophævet ved en Anordning af 1836, men derimod har jeg ikke kunnet finde, at de forskjellige Bestemmelser, som medføre lemlestende Straffe udtrykkelig ere blevne ophævede. Det er mig velbekendt, at neppe nogen Krigsret i vore Dage vilde finde paa at bringe en saadan Straf til Anvendelse, men det forekommer mig, at det vilde være mere korrekt, at man, naar man tog en Bestemmelse angaaende dette Forhold, da ogsaa medtog disse. Det er dette, der har ført til, at der i Forslaget nævnes ikke alene Straf af legemlig Nedsættelse, men ogsaa af Lemlestelse, fordi det forekom mig, at det vilde være rigtigt, fuldstændig at have sikret sig, at saadanne Bestemmelser ikke mere gjælde efter Bogstaven. Den anden Hovedindvending, der er gjort, og som ogsaa i Dag er bleven fremsat af den høitærede Minister, er denne, at man vilde komme til at lægge et altfor vilkaarligt Skjøn i Krigsretternes Hænder, hvilket vilde føre til forskellige Resultater i forskellige Tilfælde. Det er en Selsøge, at man, dersom man ikke vilde gaa til en Genoptagelse af hele den militære Straffelov i dens fuldstændige Skikkelse, og altsaa i høest enkelt Tilfælde indføre de Straffe, der skulde træde i Stedet